

Недостатак оригиналних идеја је свеprisутан проблем на нашој политичкој сцени. Потрошене су и обесмишљене одавно све велике идеје и идеали: демократија, слобода, критичко мишљење, социјална правда, толеранција, тржишна привреда, конкуренција, владавина права.

Наш политички живот је велико гробље идеја и демократских иницијатива. Политика је ослобођена сваког принципијелног садржаја. Њој једноставно више нису потребни креативни носиоци идеја и програмских концепција, већ послушни прагматични политичари. Зато је и позив на устанак против београдских дахија још један доказ да поједине странке сада грчевито настоје да унесу нову енергију у своје посустале редове тако што ће све веће социјално и политичко незадовољство народа окренути против Београда и београдизације Србије. Потрошени су у протеклим деценијама сви могући противници, сада је на ред дошло отворено подстицање једне нове поделе у Србији.

Београд се појављује као грамзиво оличење србијанског централизма, из кога се врши безобзирна експлоатација мањих градова и провинције. Зар нема краја процесима разградње српске државе, политичким и идеолошким деобама? На отпор београдизацији Србије позивају оне политичке снаге и страначки лидери који су управо у Београду показали најгоре или, боље рећи, право лице, подстичући корупцију, дивљу градњу, непотизам, клијентелизам, незаконито располагање стамбеним и пословним фондом. То је та фатална образаина нашег политичког живота, не постоји никаква одговорност, већ се странке и њихови функционери понашају као да управо они нису били непосредни учесници у девастирању нашег друштва. Они не препознају себе у развалинама политике коју су тако приљежно водили. Напротив, они се увек изнова нуде као очекиване политичке месије. Важно је само лансирати подесну мантру и онда је бесомучно котрљати док она производи одређени политички привид, а при томе доноси и проценат гласова довољан да се преживи на политичкој сцени и тражи нови партнер за следећу владајућу коалицију.

Садашња хајка на Београд и београдизацију Србије само је један јалови политички маневар који ствара додатну збрку у нашем већ довољно конфузном политичком животу. Не вреди ни што се поједини услужени политичари позивају на неопходност децентрализације и европске стандарде јер је њихов легитимитет и кредибилитет одавно израубован. Али они ће учинити све како би се одржали на политичкој мапи, па чак и посегнути за додатним поделама. Ако се присетимо почетка разбијања југословенске федералне државе, онда ћемо се сигурно вратити у оне дане када је

напад на београдски централизам и великосрпски хегемонизам био главни алиби за разарање савезне државе. Две деценије након тих трагичних догађаја у Србији су све гласнији тзв. борци против београдизације и државног унитаризма. Као да се историја понавља, али овог пута на нашем тлу, као злокобна фарса.

У политичкој историји Србије било је озбиљних појава покрајинског и локалног сепаратизма, све до тога да је Србија свођена на своју ужу територију у име решавања националног (пре свега српско-хрватског) питања у социјалистичкој Југославији. Србија је платила превисоку цену овог идеолошког пројекта, али још увек није успела да се ослободи наметнуте хипотеке о великој Србији и неспособности српског народа да живи равноправно са другим народима. Србија се и данас као независна држава и даље у утицајним политичким круговима третира као дежурни кривац и фактор регионалне нестабилности. Зато и треба нагласити сву испразност покушаја појединих политичких лидера да вештачки стварају додатни анимозитет према Београду, а самим тим доведу у питање и државно устројство Србије.

Нико не може да оспори неопходност рационалне децентрализације, али она мора бити темељно осмишљен пројекат, а не пригодна парола за локалне изборе, као што се то данас увелико догађа у овом трагикомичном путујућем циркусу.